

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1655

§. 71. Et percutiens servum Principis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45515

defensione magna inculpatâque tutela liceret vim facientes iniustam arcere, ideoque non taceretur zelus eiusdem & ardor hisce verbis, extendens manum eximens gladium, percutiens servum principis Sacerdotum, & amputans auriculam eius,

Domine vidisti affectum Petri Apostoli tui dilecti cum effectu, & licet in tuâ ipsius & suâ personæ defensionem inculpatam gladium extra-xerit, tu tamen inhibuisti zelum eius, quia Ecclesiasticus erat, cui, qua tali, aliis mediis prius incumbit superare hostes suos & Ecclesiæ Dei, nempe per brachium sæculare imploratum. Interea mitissime Iesu, exemplar longanimitatis & fortitudinis obsecro te da mihi in ira temperamentum sanum, ut nunquam jura potestate mea lædam, semper ex juris & legum canonum-que præscripto vivam, sentiam & loquar, ut tecum pacem obtineam sempiternam.

§. 71. Et percutiens servum Principis.

Petrus parum cautus & memor status sui Ecclesiastici, vel certe opinione defendendi inculpatâ tutelâ Magistrum accensus, vi etiam promissionis suæ obstrictus considerans periculum, & milites circumdantes Jesum, instar rapacium canum; Agnum Dei mansuetissimum, inter invidas ac tetras rugientium leonum ac luporum unguas constitutum videns, corde est afflicto & amaro, dum alius pilos capitis, alius barbæ vellebat. Hic pectori ille collo manus injiciens iste in faciem alius in collum, atque alius in caput sanctissimum pugnos fortasse impingebat, quidam in amabilem illius faciem sputa congerebant & manus benedictas colligabant, & uti quidam referunt, gravem catenam ferream iniecerunt in collum eius. Erat enim illâ hora data potestas non solum hominibus malis, sed cunctis dæmonibus in Christo faciendi quæ Deus permissurus esset, ut mirum non sit si graviora & plura quam quæ scripta sunt, acta meditemur. Enimvero, quis explicet blasphemias, contumelias & exprobrationes, fœda probrosaque cognomina quibus impugnabatur dulcis dominus. Hæc videns & audiens Petrus continere se non potuit quin vindictam sumeret, & se unum contra tot armatos milites audax Christi miles opponeret, arripit igitur gladium & percutit cæco impetu & auriculam servi Principis sacerdotum; haud dubie cum parte pilei & vestis, abscindit.

Quod Generosissimus animus & si delis Domino suo! etsi forte intempestivus pugnator, excusabilis tamen es, quia defendere voluisti Magistrum & liberare ipsam è manibus rugientium leonum ex charitate, & propriam tuâ personam in tam gravi tentatione conservare.

Quia

Quia ergo Petrus fecit sicut strenuus heros confisus non in robore & gladio suo, sed potius in domino suo, quomodo David adhuc adolescens Goliatho obiit, non tam in funda & baculo suo confisus, quam in nomine Domini, ita Domine concedere mihi gratiam, ut in te confidens non confundar in æternum, sed omnia mea peragam, cum tanto desiderio tui honoris promovendi & defendendi sicut Petrus, sed ita ut in omni zelo ab omni periculo merear liberari & a te regi, ne vel excedam per imprudentiam vel deficiam per ignaviam.

§. 72. *Amputavit auriculam eius. v. 51.*

Sed cur aurem, & non aliud membrum? opinor Petrum qui tam parum a capite abluit intendisse ipsum caput, sed ex mysterio attigisse aurem & quidem abscidisse, Christo Domino cauente malum, ne si hostium aliquis occisus fuisset, Christo occidendo, apparens, saltem prætextus posset haberi, ad eum vicissim occidendum, & quantum hoc pacto bonum nobis ademptum fuisset! Docemur ergo contra vim iniquam defensionem institui posse, sed cum moderamine inculpatæ tutelæ, v.g. si quis manus tibi ingerat, nec valere cum lenire verbis, potes, si vis, vim vi repellere & ictu aliquo hostem excipere ne nocere tibi pergat, Noli tamen vitam eius petere & gravia damna inferre: hæc ipsa enim tibi possent afferre exitium.

Domine qui semper es prærens omnibus actionibus, & intueris abyssos cordis & actionum mearum, da gratiam obsecro ne, unquam intendam proximo malum, sed semper ei bonum, vel si malum necesse sit ei inferre semper id fiat ad emendationem aut melius bonum, non autem ad merum cruciatum, ut tuo semper adiutus auxilio maius damnum evitem.

§. 73. *Tunc ait illi Iesus: converte gladium tuum in locum suum v. 52.*

Dum videt Christus Petrum animosiores, & ex ira percutere, & iam læsisse servum summi Pontificis amputando ei auriculam; admonet ipsum status sui, ut converterat gladium in vaginam, ne ulterius extracto gladio noceret magis, vel lædendo vel occidendo in proprium damnum & Ecclesiæ, neque solum converteret gladium, sed & animam iracundam converteret, considerando in quantum se & magistrum & Ecclesiam Dei periculum coniceret, quod posset sicut ipse alium lædit, lædi & gravius; itaque desisteret percutere uti bonus Pastor futurus Ecclesiæ & Sacerdos, neque irregularitatem ullam incurrendo, se minus idoneum Ecclesiæ pararet.

Plentissime Iesu qui semper curam habes de omnibus, da gratiam obsecro ut id meum sit semper consilium & propositum magis vellere pati pro gloria tua cum expedit, quam defendere me, aut offendere proximum, ut sic semper bonus odor in mundo & multos patientia in ea lucrificiam.

§. 47.